

anh lại chưa có gia đình, dễ bị sa ngã, nên muốn tạo cơ hội cho anh hối cải, ngộ đầu...

— Tôi biết lỗi rồi. Tôi sẵn sàng hối cải.

— Hừ, hối cải mà la cà xưởng Đồng Pha Lan.

— Tôi sợ...

Phạm Nghị mỉa mai :

— Anh cũng biết sợ nữa ư? Nhưng anh sợ ai? Chúng tôi sợ thì đúng hơn. Chúng tôi không thể phóng xá cho một đệ nhị tham vụ la cà trong những xóm ăn chơi đầy cám dỗ ghê gớm. Vạn Tượng là thủ đô của nước Lào trung lập, đồng minh với chúng ta, nhưng vẫn là đất địch, kẻ thù luôn luôn rình rập khắp nơi, nhất là ở những nơi trác táng. Trong tay anh, Chính phủ đã đặt hàng chục tài liệu quan trọng. Nếu địch khám phá ra anh đang cần tiền để trám vào lỗ thủng, và anh có nhiều tin tức đáng giá thì nguy to. Anh đoán được gián điệp để quốc sẽ làm sao không?

Hoài Thanh lắc đầu lia lịa :

— Tôi ấy à... Không đời nào.

Phạm Nghị nói như rít :

— Không đời nào... không đời nào... Cái bọn tiểu tư sản trí thức như anh thường có cố tật cãi côi, cãi chầy như thế. Theo kinh nghiệm, tôi tin rằng anh sẽ sa ngã một cách dễ dàng. Trước mặt ông đại sứ, hoặc trước mặt tôi, anh không dám có tư tưởng xấu. Nhưng nằm trên giường với đàn bà đẹp... Vạn Tượng có cả trăm đàn bà đẹp, sẵn sàng làm vợ một giờ, một đêm với anh không đòi tiền. Vì tiền có thiên hạ trả. Tôi biết có kẻ sẵn sàng trả luôn một lúc một triệu kíp để đổi lấy mảnh giấy lộn trong phòng riêng ông đại sứ.

— Họ phải là người điên.

— Hừ, một triệu kíp mà điên ư? Gián điệp CIA đã mua những mảnh giấy trong xọt rác tòa đại sứ So viết tại Ba Tư với giá tiền mười ngàn đô la. Mười ngàn đô la vị chi hơn hai triệu kíp. Nếu tôi là nhân viên CIA, tôi sẽ biểu anh ít nhất nửa triệu đô la.

— Nghe đại úy nói, tôi muốn ngạt thở.

— Sự thật còn ngạt thở hơn nhiều.

Hoài Thanh ngồi yên, cặp mắt hấp háy sau làn kính trắng. Hắn cảm thấy nhức đầu. Lời nói Phạm Nghị làm hắn nhức đầu thì ít, cặp kính tăng số chưa kịp thay làm hắn nhức đầu thì nhiều. Từ một tuần nay, hắn bắt đầu quáng gà, ngay cả giữa ban ngày nắng chói. Nhiều lần hắn định đi khám mắt, nhưng lại lỡ hẹn với nàng Boun.

Ánh đèn rực rỡ Đồng Pha Lan lùi dần, lùi dần. Sương khuya bao trùm ngoại ô thành phố một màn dày lạnh lạnh. Cõi lòng Hoài Thanh cũng lạnh lạnh như màn sương...

Từ trước đến nay, chưa bao giờ hai tiếng phản bội nổi lên trong đầu hắn. Lớn lên trong kỷ luật thép, hắn chỉ nghĩ đến tuân lệnh, tuân lệnh triệt để. Tuy nhiên, lời nói của đại úy Phạm Nghi đã lôi hắn vào thực tại phũ phàng.

Hắn đọc tiểu thuyết gián điệp, hắn không lạ gì việc mua bán tài liệu bí mật giữa những tay do thám quốc tế. Tòa đại sứ Bắc Việt mới được thiết lập tại Vạn Tượng, những chuyên viên tình báo như Phạm Nghị được cử tới phụ trách thu lượm tin tức, không lẽ gián điệp lão luyện Tây phương lại khoanh tay ngồi yên.

Thấy Hoài Thanh nín khe, Phạm Nghị không dẫn vật thêm nữa. Hắn khoan thai hít tẩu thuốc, mùi thơm ngào ngạt bay vào mũi Hoài Thanh. Nếu Hoài Thanh cũng người đẹp, Phạm Nghị lại cũng tẩu thuốc. Hắn có hàng chục cái tẩu khác nhau, cái thẳng, cái cong, cái tròn, cái vuông, phần nhiều là loại đắt tiền, mua tại Hồng Kông đã trên 20 mỹ kim một cái.

Có lần bàn về nghệ thuật hút tẩu trong tòa đại sứ. Phạm Nghị đã hoa tay, múa chân, giọng dàu dàu:

— Về tẩu, chỉ có Dunhill của Anh quốc là ngon nhất. Tôi dùng toàn tẩu Dunhill. Tuy nhiên, tẩu của tôi còn có nhiều lợi ích khác nữa. Khi hoạt động bên ngoài, tôi bỏ cái tẩu số 4 kếp sù trong túi. Cái cối bằng rễ cây bờ-ruy-e ngâm rượu mạnh gần một trăm năm có thể biến thành một khí giới nguy hiểm trong tay tôi. Tôi gõ vào đầu là đối thủ ngã quay ra. Đôi khi, tôi lại gắn máy ghi âm tí hon trong tẩu... Nhưng thôi, nói nhiều làm các đồng chí nhức đầu...

Chiếc Vôn va ghen phúng như bay trên con đường ra Chợ Mới rồi nhắm phi trường trực chỉ.

Chắc Phạm Nghị lái về tòa đại sứ. Để được yên tâm, Hoài Thanh hỏi:

— Đồng chí đưa tôi đi đâu?

Phạm Nghị cười khẩy:

— Đưa anh đi bản.

Hoài Thanh giật nảy người như bị ong đốt:

— Thưa, tôi không phải là phần tử phản động.

Dầu sao...

Giọng Phạm Nghị sắc như mũi dao nhọn:

— Anh là phần tử phản động vì đã ăn cắp công quỹ và sửa soạn làm tai sai cho địch.

— Tôi là đoàn viên Thanh niên Lao động, tuyệt đối trung thành.

Phạm Nghị cười ngất:

— Biết rồi. Bao giờ anh cũng tuyệt đối trung thành. Nhưng không phải trung thành với đoàn thể, trung thành với chính phủ. Mà là trung thành với đàn bà. Trung thành với nàng Boun. Một con đĩ rạc.

Hoài Thanh giận sôi lên.

Phạm Nghị dám gọi tình nhân lý tưởng của hắn là con đĩ rạc. Nếu không phải Phạm Nghị đại úy quyền thế của ban An ninh, Hoài Thanh đã tặng cái tát nỏ đom đóm mắt.

Nương Phạm Nghị lại là hung thần trong tòa đại sứ. Phạm Nghị có đủ quyền hành tổng hầu lên chuyển phi cơ thứ nhất bay đi Khang Khay về Hà Nội để ra tòa. Tòa án sẽ giáng cho hắn 20 năm khổ sai. 20 năm khổ sai, đốn tre, vác nửa trong trại giam Lai Châu, cơm ngày một bữa với muối và rau tầu bay... Sức lực như Hoài Thanh chỉ ngắc ngoài vai ba mùa đông là chết.

Phạm Nghị lại còn có quyền tiền trạm, hậu tẩu đối với nhân viên bị kết tội làm tai sai cho địch. Nếu cần, Phạm Nghị sẽ tặng hắn một viên đạn vào gáy rồi vứt xác xuống sông Cửu Long. Hai tháng trước, một nhân viên trong ban Mật mã đi luôn không về. Ông đại sứ yêu cầu công an Vạn Tượng điều tra, vì lẽ nạn nhân đã làm ban với Hà Bá. Mọi người không dám hé răng. Phạm Nghị có tai mắt khắp nơi...

Tuy trời đã khuya, tòa đại sứ còn sáng đèn. Trên thực tế, nhân viên chia làm ba toán, làm việc suốt ngày đêm.

Công sát nặng nề mở ra cho chiếc xe nhỏ chui vào trong. Nhìn hai tên gác lực lưỡng núp sau bàn gỗ, Hoài Thanh toát mồ hôi. Ngày thường, toán vệ sĩ đã coi hấn như nhân viên quên mặc dầu trên nguyên tắc hấn là nhân vật thứ tư đứng sau ông đại sứ, cố vấn sứ quán và đệ nhất tham vụ.

Một con chó lông nâu, lớn như con beo, nằm dài trên thang gác. Thấy Hoài Thanh, con chó vươn mình dậy, miệng há lớn, thè cái lưỡi dài và đỏ hồng, đuôi ve vẫy như muốn quạt vào mặt hấn. Đó là con chó giữ nhà của ông đại sứ Lê văn Hiến.

Hoài Thanh còn sợ con Đò la hơn sợ cọp gấm trong rừng nữa. Người ta kể lại có lần nó quạt ngã hai nhân viên rồi nhai ngấu nghiến. Lê văn Hiến đặt tên nó là Đò la, có lẽ để kỷ niệm thời kỳ giữ chức bộ trưởng Tài chính, và có lẽ cũng để gọi lại mối thù đối với người Mỹ.

Lê văn Hiến hơi cau mặt khi Hoài Thanh rón rén đẩy cửa bước vào.

Gian phòng hình vuông như cái hộp, cửa sổ đóng kín mít, và căng rèm hai màu vàng đỏ, màu cờ Bắc Việt.

Trên cái bàn chữ nhật kê sát tường, Hoài Thanh thấy ngồn ngằng hồ sơ và chai rượu huyết kỳ vừa khui, bên cạnh hai cái ly pha lê. Cũng như Hoài Thanh, ông đại sứ là đệ tử của thần Lưu Linh.

Hoài Thanh lắp bắp :

— Kính chào đồng chí đại sứ,

Lê văn Hiến hất hàm :

— Tôi không cho phép một kẻ phản bội gọi tôi là đồng chí nữa. Anh còn nhớ là ăn cắp bao nhiêu tiền không?

Giọng Hoài Thanh run run :

— Thưa, tôi lấy nhiều lần nên không nhớ.

Lê văn Hiến đập bàn :

— To gan thật ! Lấy tiền quý cho gái mà không thèm nhớ. Theo giấy tờ tiền trong két còn bao nhiêu ?

— Thưa, tôi chưa cộng số.

— Hừ, nếu anh cộng số cũng chẳng còn bao nhiêu. Vì nó đã biến thành sâm banh ở Đồng Pha Lan rồi. Để tôi nói cho anh biết : trong vòng mấy tuần nay, anh đã ăn cắp hơn ba trăm ngàn kíp.

Con số ba trăm ngàn làm Hoài Thanh sững sốt. Dầu tiêu tiền không đếm, hấn tính nhầm chỉ đến một trăm ngàn là cùng. Hấn bèn năn nỉ :

— Thưa, tôi tưởng chưa thá n thùng nhiều đến thế.

Lê văn Hiến thét lớn :

— À, té ra tôi đồ vấy cho anh ! Té ra anh xài ít mà tôi nói nhiều. Vay thì thôi, để ban An ninh xử trí với anh, tôi không can thiệp vào nữa.

Hoài Thanh run như rế :

— Thưa ông, tôi trót dại... Tôi trót dại... Vâng, có lẽ tôi đã tiêu hơn ba trăm ngàn tiền quý.

— Không có lẽ gì cả. Anh có thù nhận ba trăm ngàn không ?

— Thưa có. Xin ông rộng lòng tha thứ, tôi xin trừ dần vào lương.

— Anh trừ cả đời cũng chưa hết. Và lại, chưa

có trường hợp nào ăn cắp tiền quỹ bao gái rồi được chính phủ cho trừ dần vào lương.

— Ông mở lương hải hà cứu cho, tôi xin...

Lê Văn Hiến quắc mắt, đôi lông mày sâu róm nhíu lại dưới vầng trán hơi và láng mỡ :

— Anh nói dễ nghe nhỉ ? Tôi cui có thể khoan hồng nếu anh chịu hối cải, đảng này anh vẫn tỏ vẻ ngoan cố. Anna trốn khỏi sứ quán, xuống Đồng Pha Lan làm gì ?

— Thưa, trong lúc buồn phiền, tôi lỡ đại đột gọi xe xuống xóm đề giát sâu. Xuống đến nơi, tôi mới thấy là ngu xuẩn. Nên tôi về ngay. Ra đến đường thì gặp đại úy Phạm Nghị.

→ Hừ, anh chơi soen soét như con dơi. Theo chỗ tôi biết, anh xuống Đồng Pha Lan để tiếp xúc với nhân viên của địch.

— Thưa, tôi xin thề... Tôi xuống đó với mục đích giải sâu, chứ không hề có ý định phản bội.

— Tâm tin là anh giải sâu đi... Nhưng từ giải sâu đến làm gián điệp cho địch cũng chẳng bao xa. Anh định gặp ai ở Quán Tre Mới ? Anh thú tội đi thì may ra sẽ được khoan hồng. Nhược bằng...

— Một lần nữa, tôi xin thề... Tôi xin thề trên vong linh của cha tôi.

— Lời thề cá trẻ chui ống của anh, tôi không thêm để ý đến. Anh thề trên vong linh người chết càng làm tôi không tin nữa. Người chết là hết chuyện. Chỉ có bọn tư bản mới lấy người chết ra làm chứng. Người duy vật chỉ biết hiện tại.

Hoài Thanh chấp tai vái :

— Lay ông đại sứ. Tôi mới phạm tội lần đầu.

Từ nãy đến giờ, Phạm Nghị dựa lưng vào tường, thân nhiều hút tẩu. Thấy Hoài Thanh chấp tai vái, hắn mỉm nụ cười bí mật.

Rồi xen vào :

— Tôi đề nghị ông đại sứ xét lại. Đầu sao hẳn cũng mới phạm tội lần đầu.

Đại sứ Lê Văn Hiến chắt lưỡi :

— Phạm tội lần đầu... Nề lời đại úy Phạm Nghị, tôi sẽ khoan hồng với anh. Hoài Thanh, nếu là nhân viên khác tôi đã bắt giam dưới hầm, đợi máy bay tống về Hà nội, Tôi không muốn khe khắt vì thay anh còn trẻ, học rộng, hơn nữa anh lại là đồng hương với tôi.

Hoài Thanh ngược đôi mắt long lanh :

— Vâng, ông đại sứ đã biết rõ gia đình tôi.

Lê Văn Hiến gật đầu :

— Không những biết rõ, tôi còn cứu mạng nữa. Cha anh thuộc thành phần địa chủ may nhờ giúp đỡ tài chính cho Đảng trong Kháng chiến, và nhờ tôi bảo lãnh với ủy ban địa phương nên khỏi bị đấu tố. Các em anh đã hy sinh cho chế độ mới. Riêng anh, trong thời gian phục vụ tại tiền tuyến, anh đã được tuyên dương vì đức can đảm. Anh còn nhớ không ?

— Thưa, đến chết tôi cũng không quên.

— Vậy anh cũng không quên Đoàn Thọ. Tuần trước. Thọ bị xử tử, xử tử về một tội nhẹ hơn tội của anh nhiều. Anh còn sống là nhờ tôi làm đại sứ tại Vạn tượng.

Câu nói của đại sứ Lê Văn Hiến đâm vào tim Hoài Thanh như mũi dùi vót nhọn. Phải rồi, tuần trước Phạm Nghị đã hành quyết một nhân viên

trong sứ quán, phụ trách nhiệm vụ mua chuộc kiều bào. Nạn nhân là Thọ. Tên là Thọ mà chỉ thọ được 25 tuổi mỏng manh.

Một đêm không trăng, Thọ lộ đồ một mình trên đường bờ sông. Không ai biết anh chàng lang thang trong bóng tối vắng vẻ làm gì. Theo lời đồn đãi, Thọ có hẹn trên đê Cửu Long với một cô gái Lào mà bầu định cưới làm vợ.

Nàng là học sinh trung học, nhà giàu, nhan sắc mặn mà. Nàng bơi xuống trên sông thì bị đắm. Đoàn Thọ nhảy xuống vớt, không kê giòng nước chảy xiết. Tai nạn ngẫu nhiên này làm hai người quen nhau, yêu nhau rồi tính chuyện trăm năm.

Đêm ấy, Thọ chờ nàng nhưng cơ quan An ninh của sứ quán lại cả quyết là Thọ rắp tâm làm phản, và mối tình thơ mộng chỉ là tầm bình phong. Y Thọ mò mẫm trên đê để gặp mặt một nhân viên tình báo của sứ quán Nam Việt.

Thọ về đến đầu đường Nokeo Koumane thì Phạm Nghị lái xe chặn lại.

Chẳng nói chẳng rằng, Phạm Nghị lôi Thọ lên xe. Đêm ấy, Thọ không về sứ quán nữa. Sáng hôm sau, Phạm Nghị cho biết là Thọ được chở tới một ngôi nhà bỏ hoang gần Thất Lương.

Theo lời Phạm Nghị, gã si tình không van xin nửa lời. Biết chết, hắn quay mặt vào tường, miệng jam râm cầu kinh. Không có thời giờ chờ nạn nhân cầu kinh xong, Phạm Nghị chĩa súng vào gáy bóp cò. Thọ ngã gục trên đồng rêu xanh nhầy nhụa.

Mãi tới lúc điều hầu xa xuống cầu xé thì thể rữa nát. Công an thành phố mới phăng ra vụ án mạng. Tòa đại sứ « dân chủ cộng hòa » vội vã ra

thông cáo lời lẽ gay gắt, buộc tội « gián điệp Tây phương » dùng tay vào vụ hạ sát.

Hoài Thanh không muốn chết non như Thọ, Nàng Boun, cô gái Lào đa tình nhất thế giới, muốn hẳn sống hoài sống mãi. Hắn còn phải sống để trở về quê hương, gặp lại thiếu nữ người Việt đẹp như hoa hồng trong sương sớm.

Hiện nàng ở Hà Nội. Tên nàng là Thiên Hồng. Hoa hồng của Trời. Thật vậy, Trời đã ban đóa hoa tuyệt diệu ấy cho hắn để hẳn khỏi đau lòng vì xỉ trai.

Mường tượng tới lúc được ôm gọn Thiên Hồng vào lòng, Hoài Thanh bần rùn tay chân. Hắn cảm thấy tự do là quý, và hẳn sẵn sàng làm tội mọi cho ông đại sứ miễn hồ được tự do cầm tay, tự do hôn môi Thiên Hồng. Tự do ân ái với nàng Boun.

Hắn van lơn :

— Tôi mới phạm tội lần đầu, xin ông mở lượng hải hà...

Lê văn Hiến sửa lại nút cà vạt đen ni-lông chêm chệ trên bộ sọc kin Hoa kỳ trắng toát, ủi thẳng nếp, giọng dịu xuống :

— Tôi đã hứa nhân nhượng với anh rồi... Lần này, tôi vui lòng coi đó chỉ là sự động cốn không thể tránh khỏi của tuổi trẻ. Anh xa nhà, còn trẻ, chưa vợ con, nghèo kinh nghiệm trường đời, nên làm bậy là chuyện dĩ nhiên. Nhưng tôi chỉ có thể khoan hồng với một điều kiện...

Tướng Lê văn Hiến bắt làm giấy kiểm thảo và cam kết thương lệ. Hoài Thanh gặt đầu cung kính :

— Thưa ông, một chữ mười điều kiện tôi cũng

xin bài nhận. Cái ơn cứu tử của ông đại sứ tôi sẽ không đời nào quên.

Lê Văn Hiến ung dung châm diếu xì-gà Havana to tướng bằng cái quẹt máy Ronson vàng 18 ca-ra :

— Khá lắm. Phục thiện như anh thì tiến bộ rất nhanh chóng. Anh yên tâm, tôi chỉ đòi một điều kiện duy nhất mà thôi.

— Thưa, xin ông đại sứ cho biết, tôi xin tuân lệnh ngài.

—Ừ, trên máy chữ đã có sẵn giấy, anh ngồi xuống đánh đi.

— Thưa, đánh tờ tự phê bình.

—Ừ, tự phê bình là đại đột nghe đàn bà nên làm lần...
— Dạ.

— Chưa hết đâu. Trong tờ khai, anh còn phải thú tội là vi phạm lần nên đã tiếp xúc với nhân viên của địch.

— Trời đất ơi !

Về sống sót lạ thường pha lẫn sợ hãi vô biên hiện trên mặt Hoài Thanh. Hắn không ngờ sự thê lại oái oăm và nguy hiểm như vậy. Trên thực tế, hắn chỉ phạm tội thâm lạm công quỹ và tấn tịu với một thiếu phụ địa phương, chứ chưa hề tiếp xúc với nhân viên của địch.

Tội thâm lạm và tấn tịu chỉ mang lại án tù. Tấn tịu thì bị cảnh cáo, hoặc tống khứ về nước. Thâm lạm thì từ 3 đến 5 năm tù. Nhưng còn tiếp xúc với địch...
...Thường thường là tử hình. Tử hình như Đoàn Thọ với hòn chì cưa đầu vào gáy còn

sương hơn tử hình trong khám đường trung ương Hỏa Lò. Còn sương hơn tử hình trong trại lao công Việt-Bắc.

Kỷ luật của bộ Ngoại giao rắn như thép. Nhân viên sứ quán ở hải ngoại, nhất là ở những nơi đối phương hoạt động ráo riết, không được tham dự các cuộc khoản đãi ngoại giao, trừ phi được phép đặc biệt của ông đại sứ. Ngay cả trong trường hợp được phép cũng phải đi ít nhất hai người, và khi về phải làm tờ trình.

Hoài Thanh đã tuân theo răm rắp. Trong thời gian phục vụ ở Vạn Tượng, hắn mới tham dự một cuộc tiếp tân do thủ tướng hoàng gia tổ chức. Lần ấy, hắn được lệnh ngậm miệng triệt để, chỉ được nói những lời bắt buộc : như « không dám, kính chào ông... » Hắn không quen ai, ngoại trừ nàng Boun. và những thiếu phụ thương mại ái tình ở khu Đồng Pha Lan dâm dật...

Tiếng kêu than của Hoài Thanh làm đại sứ Lê Văn Hiến cau mặt.

Lê Văn Hiến dấm tay xuống bàn khiến bình mực đổ sánh ra ngoài, bắn tung toé :

— À ra anh lợi dụng lòng nhân hậu của tôi ! Mặt Hoài Thanh xam lại :

— Thưa ông đại sứ, quả thật tôi vô tội.

— Nghĩa là người khác ăn cắp tiền trong quỹ không phải anh.

— Thưa, về tiền thì chính tôi lấy. Nhưng còn về liên lạc với địch, .. tôi chưa hề..

— Biết anh ngoan cố như vậy tôi đã nặng tay từ lâu rồi. Thôi được, muợn còn hơn không.

— Thưa, xin ông đại sứ cứu xét lại. Tôi chưa

hề có tư tưởng phản bội, chứ đừng nói là có hành động phản bội nữa. Và lại, di dẫu tôi cũng xin phép ông.

— Hồi tối, anh xuống Đồng Pha Lan đã xin phép chưa ?

— Thưa... chưa.

— Tăng tị với nàng Boun, anh đã xin phép chưa ?

— Thưa chưa.

— Hừ, xuống xóm chơi gái là việc rất dễ mà không xin phép thì không lẽ anh lại xin phép tôi để lãnh tiền của địch. Gái dĩ già mồm là chuyện thông thường, nhưng nếu anh muốn giữ lại chỗ đội nón thì nên thú nhận là hơn. Tôi có sẵn trong ngăn kéo một số báo cáo tỉ mỉ. Ngủ với gái anh mặc quần đùi màu gì, anh xài mỗi tối bao nhiêu tiền, tất cả đều được ghi chép. Tôi còn biết anh gặp ai, và nhận mấy ngàn đô la nữa.

— Thưa, đô la ở đâu ?

— Anh giả vờ ngu khá giỏi, tôi thành thật ngợi khen. Hừ, đồ chó chết, trên thế giới này, ai xài đô la ? Bọn chủ mới của anh... Chúng muốn dùng anh để phá hoại hòa bình thế giới.

« Bọn chủ mới » « phá hoại hòa bình thế giới », những danh từ đao to búa lớn này hoàn toàn xa lạ với Hoài Thanh. Hắn lắc đầu lẩn nhẩn, giọng rưng rưng như sắp sửa khóc òa :

— Chắc người ta báo cáo lầm rồi... Tôi xin mang danh dự con người ra thề. Nếu tôi...

Lê văn Hiến quát to :

— Câm miệng.

Đoạn nhỏ bết bãi nước bọt xuống tấm thảm

lông cừu sắc sỡ dất tiền, tay bấm chuông. Hoài Thanh nhìn theo, run lẩy bẩy.

Cửa phòng mở toang.

Phạm Nghị hiện ra, trên tay ve vẩy ngọn roi chì bọc cao su. Thứ roi này đánh vào người làm tứ chi ê ẩm, hàng tuần cũng còn đau.

Phạm Nghị chỉ roi vào mặt Hoài Thanh.

— Nè lời ông đại sứ tôi tạm tha cho anh. Tôi định ninh anh là thằng khôn và vàng lệnh ông đại sứ. Ngờ đâu anh chỉ là con bò. Có lẽ anh còn ngu hơn con bò nữa. Hạng như anh mà làm đệ nhị tham vụ tổn lương nhà nước vô ích. Bây giờ hết rồi, anh tiếp tục bường bình nữa đi.

Hoài Thanh xoa bàn tay phân bua :

— Thưa anh, tôi đâu dám bường bình. Anh nghĩ lại cho tôi nhờ.

— Cái lối bù lu bù loa ấy để dành cho đàn bà. Nay, tôi bảo anh biết, từ xưa đến nay chưa kẻ nào chịu được đòn của tôi. Những đũa gan lì nhất cũng chỉ cứng đầu được một đêm là khai hết. Biết điều khai đi thì đỡ đòn..

— Oan tôi lắm, anh Phạm Nghị ơi.

— Phái, oan lắm, còn oan hơn bà Thị Kính nữa. Đây là lần chót tôi dùng lời mềm mỏng với anh, vì dẫu sao anh cũng là nhân viên ngoại giao cao cấp. Nếu anh khai thật, tôi sẽ tìm cách báo lãnh cho anh được ở lại Vạn tượng. Nếu không, miễn cưỡng tôi phải tra tấn anh đêm nay. Anh đã vào phòng tra tấn của tôi chưa ? Trong ấy, tôi sẵn đã dụng cụ. Anh biết Mát-dơ-lốp (1) là ai chưa ?

— Chưa.

(1)- Martzloff.

— Vây, anh sắp được biết. Mát-dơ-lốp là ông vua của nghề tra tấn. Từng đọc lịch sử chủ nghĩa cộng sản như anh mà không biết Mát-dơ-lốp thì lạ thật. Đạn bà đã làm óc anh đặc lại như bấc in Hoài Thanh ơi, Mát-dơ-lốp là người áp dụng kỹ thuật tra tấn bừa hiệu nhất sau ngày Lenin thành công ở Liên xô. Tôi đã am tường mọi mảnh khõe lạ lùng của sự phụ Mát-dơ-lốp.

Ngoài ra, tôi lại tốt nghiệp khóa tra tấn đặc biệt của Smerch ở Mạc tư khoa. Khóa này kéo dài đúng 12 tuần lễ. Anh nghe rõ chưa? 12 tuần lễ chỉ học cách đánh người, đánh nhẹ mà đau, đánh không chảy máu, trầy da mà thần kinh nát bấy. Trong thế chiến thứ hai, phần gián Đức quốc xã chỉ mở lớp dạy 4 tuần mà thiên hạ đã thất kinh, hưởng hồ tôi học 12 tuần, lại thêm 6 năm kinh nghiệm bản thân nữa. Ra khỏi phòng tôi, anh sẽ biến thành đồng giẻ rách. Chưa hết, tôi còn giải anh về Hà nội, giao cho Công an Hàng Cỏ. Chắc anh đã nghe danh Công an Hàng Cỏ. Anh là người học rộng, đừng bắt tôi phải mất thời giờ giải thích dài giòng. Thế nào, đồ chết dẫm, chịu khai thật chưa?

Hoài Thanh ghen ngào :

— Thưa anh tôi, muốn khai lắm nhưng biết gì đâu mà khai.

Hắn chưa nói dứt câu ngọn roi bọc chì đã quất vào ngực. Bị đòn, hắn nhắm mắt, chịu đau. Tuy nhiên, hắn không cảm thấy đau đớn mà chỉ cảm thấy tê tê, toàn thân rung chuyển như bị điện giật. Phạm Nghị quả là đồ đệ cừ khôi của sự phụ

Mát-dơ-lốp. Mỗi nhát roi cao su của hắn đều nhắm trúng yếu huyệt.

Lê Văn Hiến cười nhạt, cặp chai huyết kẻ thom thồ vào nách, ung dung bước sang phòng bên.

Hoài Thanh niu áo, giọng run run :

— Trăm lai ông đại sử...

Lê Văn Hiến lạnh lùng gạt Hoài Thanh ngã xuống. Ngọn roi chì lại bay về vèo.

Hoài Thanh bung bật để tránh ngọn roi quái lạ. Nhưng Phạm Nghị lại giáng vào chỗ khác. Mề đòn, Hoài Thanh loạng choạng dầm đầu vào tường trước khi nằm vấp xuống đất.

Quần áo rách bươm, hắn thiếp đi.

Nếu còn tỉnh và mở mắt, hắn sẽ chứng kiến một quang cảnh lạ lùng. Phạm Nghị ngổ ngàng, quăng roi vào góc, rồi thắm nhiên hút thuốc lá.

Trần Chương lạng lẽ bước vào, nhìn Hoài Thanh nằm dài trên sàn nhà. Trên cặp môi đầy thắm si của Trần Chương phảng phất một nụ cười bí hiểm.

Trần Chương là đại tá hiện dịch, và là tùy viên quân sự của tòa đại sứ Quyền hành của hắn rất lớn, đôi khi còn lớn hơn quyền hành của đại sứ Lê Văn Hiến, cựu bộ trưởng Tài chính, ủy viên Trung ương Đảng nữa.

Vì Trần Chương là nhân vật điều khiển bộ máy điệp báo Bắc Việt tại Miền-Lào.

Hắn 45, nhưng tuổi mặt mới 38. Người ngoài đo : lắm tuổi vì tóc mai của hắn đã bạc phơ sau nhiều năm suy nghĩ về phương pháp giết người thâm lặng.

Trên khuôn mặt dài, gân guốc, nổi bật tia mắt

sáng như điện. Thêm lông mày sâu róm, hàm răng thưa, và làn môi dày, mặt hẳn toát ra vẻ thâm độc ghê gớm. Vai hẳn rộng và dày như vai của đồ vật chuyên nghiệp. Đặc điểm của Trần Chương là bàn tay.

Chỉ nhìn bàn tay hẳn, người yếu bóng vía đã toát mồ hôi lạnh. Bàn tay hẳn to gấp đôi mức thông thường, ngón vuông, đen dũi, dày lông lá, như được đúc bằng thép. Những ngón tay chuối mần này đủ sức bẻ gãy xương cổ người đàn ông lực lưỡng.

Trên thực tế Trần Chương chuyên giết người bằng tay không. Rất ít đối thủ chịu nổi trái thối sơn của hẳn. Có lần, hẳn đâm tan óc một võ sĩ Tây phương nặng gần 80 kilo. Đối với phụ nữ, hẳn chỉ xử dụng một ngón tay là đủ chọc thủng ruột gan trong nháy mắt.

Vậy Phạm Nghị đang dựa lưng vào tường, Trần Chương hát hàm:

— Nó ngắt rồi phải không ?

Trần Chương có thể hát hàm vì Phạm Nghị là đàn em của hẳn. Phạm Nghị rút điều thuốc ra khỏi miệng, cung kính :

— Thưa rồi.

— Thôi, đừng đánh nữa, như vậy là quá đủ rồi. Lấy nước lạnh phun cho nó tỉnh dậy, rồi kiểm bộ quần áo khác lành lặn cho nó mặc. À, anh có làm nó gãy xương sườn nào không ?

— Thưa, tôi đã cẩn thận không phạm vào chỗ nhức. Thế mà nó cũng mé man. Đùng là đồ bỏ.

— D) nhiên, hẳn là đồ bỏ thì mình mới có hy vọng thành công. Anh cố o bế nó. Gãy một vài cái xương thì phiền lắm. Hẳn anh đã biết mục đích của tôi là muốn nó ăn đòn đau điếng chứ chưa muốn nó bị thương tích. Lát nữa, nó tỉnh dậy, anh nên lựa lợi đồ dành rồi lái xe đưa nó về nhà. Nhớ đóng kịch cho khéo, đừng làm nó nghi. Nó nghi thì hỏng bét.

Trần Chương béc khỏi kệo cao su, cho vào miệng nhai nhồm nhoàm.

Phạm Nghị nói :

— Thưa, đại tá yên tâm. Nó sẽ làm theo ý ta.

Trần Chương cười hà hà :

— Tốt. Thôi, anh sửa soạn ngay cho kịp.

Dưới đất, Hoài Thanh bắt đầu cựa mình.

Trong cơn mê, hẳn buột tiếng rên :

— Đau quá, oan tôi quá, trời đất ơi !

Tiếng cười của Trần Chương to hơn.

XXx

Nàng dừng bước trước một tiệm bán máy thu thanh còn mở cửa. Âm nhạc tây phương cuồn cuộn hắt ra như một trận cuồng phong trên đường phố bắt đầu vắng tanh.

Nàng đứng trước tấm gương lớn, soi lại mái tóc dài mới uốn hồi chiều, đoạn uốn ngược, chắt lưỡi ra vẻ bằng lòng.

Nàng tự biết là không có vẻ đẹp chim sa, cá lặn như giai nhân trong tiểu thuyết trinh thám, nhưng ít ra tấm thân cân đối mà nàng mất bao năm tháng nhồi nặn cũng đủ làm đàn ông hiếu sắc nghiêng ngả bàng hoàng.